

PANEVĖŽIO
**VYTAUTO
MIKALAUSKO
MENŲ
GIMNAZIJA**

*Didžiausias žmogaus nuopelnas
yra atkaklumas nugalint
sunkiausias kliūtis.*

Liudvigas van Bethovenas

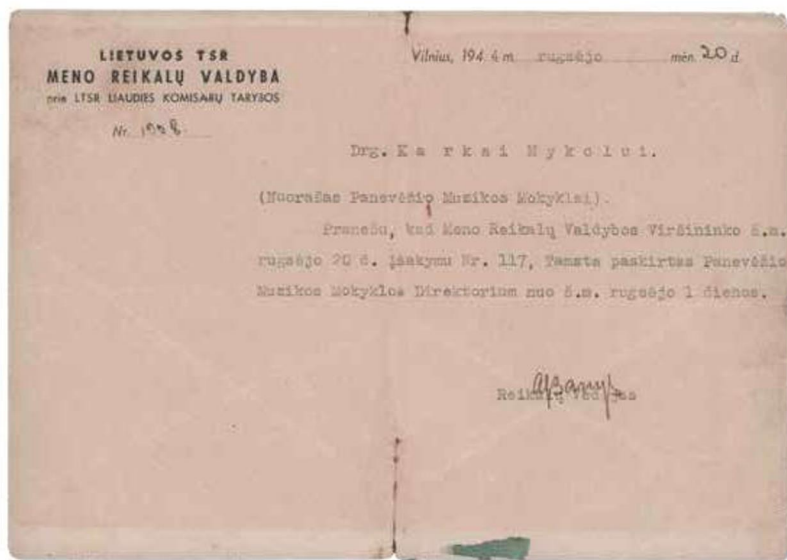

Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnazijos istorija

Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnazija – šiuolaikiška, naujovėms atvira mokymo įstaiga, ugdanti menui gabius mokinius. Kiekvieną rugsėjį šios talentų kalvės duris praveria vis naujas būrys mokinių, planuojančių sieti savo ateitį su profesionalia muzika ar daile. Jiems čia sudarytos visos galimybės ugdyti savo gabumus ir atsiskleisti: gimnazijoje dirba kompetentingi pedagogai, suteikiamos visos reikalingos priemonės ir instrumentai, o kad noras augti ir tobulėti kasdien tik didėtų, nuolat skelbiami įvairūs konkursai, rengiamos parodos.

Laisvės a. 26
(1944–1948 m.)
Dabar Panevėžio
miesto savivaldybė

2 / 3

Lietuvos TSR Meno reikalų valdybos paskyrimo Panevėžio muzikos mokyklos direktoriumi raštas Mykolui Karkai, 1944 m. PKM17287R5941

Mokytojai, mokiniai ir kiti miesto gyventojai menų gimnaziją įpratę matyti tokią, kokia ji yra dabar: tai didingas šviesus pastatas su daugybe erdvių mokymuisi, išpuoselėta aplinka, nevaržomai pro langus sklindančiais įvairiausių muzikos instrumentų garsais ir dainingų mokinių balsais. Tačiau gimnazija ne visada buvo tokia. Iki tokios mokymo įstaigos, kokią matome dabar, teko nueiti tolimą kelią su daugybe vingių ir kliūčių. Jei bandytume surikiuoti visus svarbiausius įvykius chronologine seka, nebūtų sunku susipainioti – menų gimnaziją nuo pat įkūrimo lydėjo dažnos permainos: ne kartą keitėsi įstaigos pavadinimas, adresas, statusas, vieną reikšmingą įvykį vijo kitas.

Grįžkime į tolimus 1919-uosius. Tais metais Panevėžyje kilo mintis įkurti muzikos mokyklą. Idėja pasirodė puiki, tačiau šios mokymo įstaigos veikla nebuvo sklandi, jai įsibėgėti trukdė ilgos pertraukos. Vėliau, 1939 m., vyskupijos kurija ir miesto valdžia ėmėsi rimtesnės iniciatyvos – ieškojo muzikos mokyklai patalpų, ketino parūpinti lėšų. Jau atrodė, kad antrasis bandymas bus sėkmingas, bet dėl karo šis planas žlugo. Kitąmet, 1940-aisiais, tikslą mokyti Panevėžio krašto žmones muzikos į savo rankas perėmė kompozitorius, vargonininkas, pedagogas Mykolas Karka. Jo iniciatyva mieste buvo organizuojami muzikos kursai. Karo metais šie užsiėmimai vyko vis kitoje vietoje.

Sodų g. 10
(1948–1971 m.)
Dabar Šv. Nekaltosios Mergelės tarnaičių kongregacija

Laikai buvo sunkūs – rengti kursams stigo lėšų, patalpų, problema tapo ir per mažas pedagogų skaičius. Organizuoti muzikos užsiėmimus kliudė ir mokymo priemonių stoka: trūko instrumentų, natų, popieriaus. Visgi žmonės buvo išradingi ir sukosi iš padėties, kaip tik išmanė, – pavyzdžiui, rašyti natoms įsigudrino naudoti rudą vyniojamąjį popierių. Deja, pedagogų ir jų mokinių entuziazmą nustelbė karti realybė – karui įsisiūbavus, šią švietėjišką veiklą teko nutraukti, o turėtus instrumentus – išslapstyti.

Akivaizdu, kad siekis įkurti muzikos mokymo įstaigą ar kursus Panevėžyje nebuvo taip lengvai įgyvendinamas. Bet turint aišką tikslą ir ryžto viskas įmanoma – muzikos mokykla Panevėžyje galiausiai buvo įkurta. 1944 m. Lietuvos TSR Meno reikalų valdybos viršininko įsakymu Mykolas Karka paskirtas Panevėžio muzikos mokyklos direktoriumi. Šiai ugdymo įstaigai per didžiulius vargus skirtos patalpos pačioje miesto širdyje – Laisvės aikštėje (dabar, kaip ir anuomet, ten įsikūrusi Panevėžio miesto savivaldybė). Muzikos mokykla savo reikmėms gavo penkis kabinetus. Juose įkurti fortepijono, solinio dainavimo ir orkestro skyriai.

Po kurio laiko, 1948 m., mokymo įstaiga reorganizuota į septynmetę muzikos mokyklą ir vidurinę muzikos mokyklą. Pasikeitė ne tik mokyklos statusas, bet ir adresas – jai skirtos naujos patalpos Sodų gatvėje, buvusiam vienuolyne. Tuo metu mokykloje buvo įkurtas dar vienas – dirigavimo – skyrius. Sulig tuo pokyčiai nesibaigė – 1959 m. įstaiga gavo naują pavadinimą, tapo Muzikos technikum.

Ugdymo įstaigos veikla dešimtį metų tekėjo ramia vaga, o 1969-ieji atnešė dar vieną pokytį – sujungus ją su Pedagogikos mokykla, įkurta Pedagoginė muzikos mokykla. Šioje ugdymo įstaigoje buvo rengiami ikimokyklinio ugdymo, pradinėjų klasių pedagogai, muzikos specialistai. 1971 m. mokymo įstaiga vėl pakeitė adresą – jai buvo skirtos naujos patalpos Nemuno gatvėje. Pasikeitus patalpoms, neilgai trukus pasikeitė ir įstaigos pavadinimas. Jai suteiktas kompozitoriaus Jono Švedo vardas.

Nuo 1991 m., išlaikydama aukštesniosios mokyklos statusą, ugdymo įstaiga sulaukė dar ne vienos pertvarkos. 1993 m. vėl pasikeitė jos pavadinimas – Panevėžio konservatorija. Reikšmingiausia permaina – sprendimas menui gabius mokinius priimti mokytis nuo pat pirmos klasės. 1993 m. prie Panevėžio konservatorijos įkurta iš studijos išaugusi mokykla (Panevėžio konservatorijos pagrindinė muzikos mokykla), kurioje vaikai nuo pirmos klasės mokėsi pagal bendrojo lavinimo ir muzikinio ugdymo programas. 2004 m. šiai mokyklai buvo suteiktas žymaus kompozitoriaus ir pedagogo Vytauto Mikalausko vardas.

2006-aisiais konservatorija ir pagrindinė mokykla buvo sujungtos ir įsteigta Panevėžio Vytauto Mikalausko menų mokykla. Ji tęsė bendrąjį vidurinį ir muzikinį ugdymą 1–12 klasėse. Tais pačiais metais pradėtas ir dailės ugdymas nuo pirmos klasės. 2014 m. vasario mėnesį ugdymo įstaigai suteiktas menų gimnazijos statusas.

Nuo menų gimnazijos įkūrimo iki šių dienų ne kartą keitėsi ne tik jos pavadinimas, bet ir vadovai. Ugdymo įstaigai per visus tuos metus dirigavo net septyni direktoriai. 1944–1948 m. šias pareigas ėjo dirigentas, kompozitorius, pedagogas Mykolas Karka, 1949–1950 m. vadovo poste jį pakeitė Antanas Belazaras. 1951–1961 m. mokyklai vadovavo Justas Armalis, tada trejus metus direktoriumi dirbo Vytautas Mikalauskas. 1964 m. vadovauti tuometiniam Panevėžio muzikos technikumui grįžo Antanas Belazaras. 1969 m. mokymo įstaigos direktoriaus poziciją jis perleido Albertui Valančiui. Nuo 1993 m., kai mokyklai buvo suteiktas Panevėžio konservatorijos pavadinimas, jai vadovavo Donatas Kazimieras Baltrūnas. Jis direktoriaus pareigas ėjo iki 2006 m., o tuomet valdžią į savo rankas perėmė Emilija Kriščiūnaitė. Ji Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnazijai vadovauja iki šiol.

Nemuno g. 8
nuo 1971 m. iki dabar

Mykolo Karkos portretas. XX a. 5 deš.
PKM16796F3601

Mykolas Karka (1892–1984)

Mykolas Karka – Panevėžio šviesuolis, muzikos mokyklos įkūrėjas, vargonininkas, dirigentas, pedagogas ir kompozitorius. Jis gražiausia savo gyvenimo diena vadino tą, kurią pradėjo dirbti mokytoju. O jo mokytiems, jį artimai pažinojusiems arba tik kur nors gatvėje orią laikyseną, giedrą šypsena atpažindavusiems graži turbūt atrodė kiekviena Mykolo Karkos akimirka. Amžininkų prisiminimuose jis visada žvalus, su šypsena, taktiškas, mokantis pagirti ir niekada – paniuręs arba nuliūdęs.

8 / 9

1892 m. Samarakėliuose, Anykščių rajone, gimęs Mykolas Karka choro dirigavimo ir vargonavimo mokėsi Vilniuje, per Pirmąjį pasaulinį karą plėtė žinias Peterburge, ten subūrė chorą. 1918 m. jis atvyko į Panevėžį, vildamasis čia rasti ramų prieglobstį šeimai ir erdvės skleistis profesinėje srityje. Vadovavo chorams, dėstė muziką, kelerius metus ėjo Panevėžio muzikos mokyklos direktoriaus pareigas. 1960–1975 m. buvo Panevėžio operetės teatro muzikos vadovu ir dirigentu, sukūrė muzikos spektaklius, operetę, operą, muzikinį vaidinimą, parašė dainų, giesmių, harmonizavo liaudies dainų. Dirigento batutą į šalį atidėjo tik artėjant 90-mečiui. Mirė eidamas 92-uosius gyvenimo metus, palaidotas Panevėžio Ramygalos g. kapinėse, kur ilsisi jo motina ir kiti šeimos nariai.

Panevėžio muzikos patriarchui rūpėjo, „kad visi dainą pamiltų“. Kone 70 metų pedagogas, kompozitorius, dirigentas, švietėjas, visuomenės veikėjas buvo krašto muzikinio gyvenimo centre. Pats sakė gyvenęs ne sau – gal ir blogas tėvas ir šeimos narys buvęs, nes visą laiką, likdavusį nuo tarnybos, atidavė visuomenei: „Mano duoklė miestui atiduota su kaupu, ir tai buvo daina.“

Minėtą duoklę sunku pervertinti – Mykolo Karkos pavardė daugybę kartų minima kaskart, kai kone viso XX amžiaus Panevėžio istorijoje kalbama apie kultūrą: kūrė, steigė, vadovavo, inicijavo, mokė. Muziką dėstė gimnazijoje, mokytojų seminarijoje, amatų mokykloje, muzikos mokykloje. Visur, kur galėjo, organizavo muzikos būrelius,

Mykolas Karka
su moksleiviais
Palangoje. 1947 m.
PKM17380F3757

10 / 11

chorus, orkestrėlius, rengė jų pasirodymus. Meno ir muzikos draugijos, vaidintojų kuopelė, mėgėjų chorai, muzikų draugija, muzikos kursai, apžiūros – ir šiose veiklose paliko gilų pėdsaką.

Mykolas Karka dirbo neįtikėtinai daug: vienu metu vadovavo keturiems choram, į dainų šventes veždavosi kelis šimtus dainininkų, statydamas spektaklius pats vienas paruošdavo vokalistus, kurių daugelis neturėjo muzikinio išsilavinimo, ir su chorois, su orkestru repetuodavo, ir spektakliams dirigavo, net garbaus amžiaus sulaukęs. Pasakojama, jog bene vienintelį kartą gyvenime pabandęs patinginiauti, išsiilsėti, persimiegoti – pasiligojo. Užpuolusį galvos svaigulį ir silpnumą nuvijo ne vaistai, o mokslo metų pradžia, grąžinusi įprotį dirbti nuo ryto iki vakaro – sveikam ir net kojai lūžus. „Darbas man niekada nebuvo sunkus. Pramoga, o ne darbas“, – sakė Mykolas Karka.

Garbus pedagogas buvo giliai įtikėjęs muzikos galia. Pasakojo dar vaikystėje įsiminęs, kaip mergaitėms uždainavus liūdną, gaudžią aimaną šioji įkvėpdavo svajoti, o bernų pulko užtraukta daina pritrenkdavo, sužavėdavo jėga. „Vaje, kaip gražus pasaulis su daina. Nuolat jutau, kad mane ji valdo ir lydi, kad be jos man nėra gyvenimo“, – emocingai atsiminimuose pasakojo Mykolas Karka.

Panevėžio muzikos patriarchas yra sakęs – už tai, kad gali būti naudingas žmonėms, kad vaikšto žeme, jaučia ir supranta jos dainą, esąs dėkingas savo mamai. „Ar matėte kitą tokią motiną?“ – klausė. Ir pasakojo, kad palaidojusi vyrą, du sūnus, likusi viena su jaunėliu ir pastebėjusi jo gebėjimus, kaimo šviesuolė, daraktorė nusprendė jį leisti mokytis vargonauti, nupirko fortepijoną, nepaisydama to, kad prireikė atiduoti žemę pusininkui, parduoti arklį ir karvę, o pačiai eiti dirbti į dvarą.

Gyvenimo saulėlydyje Mykolas Karka išsakė norą už viską padėkoti pabučiuodamas žemę, kuria vaikščiojo jo motina. O amžininkai ir dabar ateinantieji skaičiuodami jo darbų gausą fiksuoja – net jei nepavyko atlikti didingo gesto, Mokytojas pasauliui atsilygino.

J. Švedo aukštesniosios
pedagoginės mokyklos
absolventai prie Nevėžio
upės. XX a. antra pusė

Vytautas Mikalauskas (1930–2004)

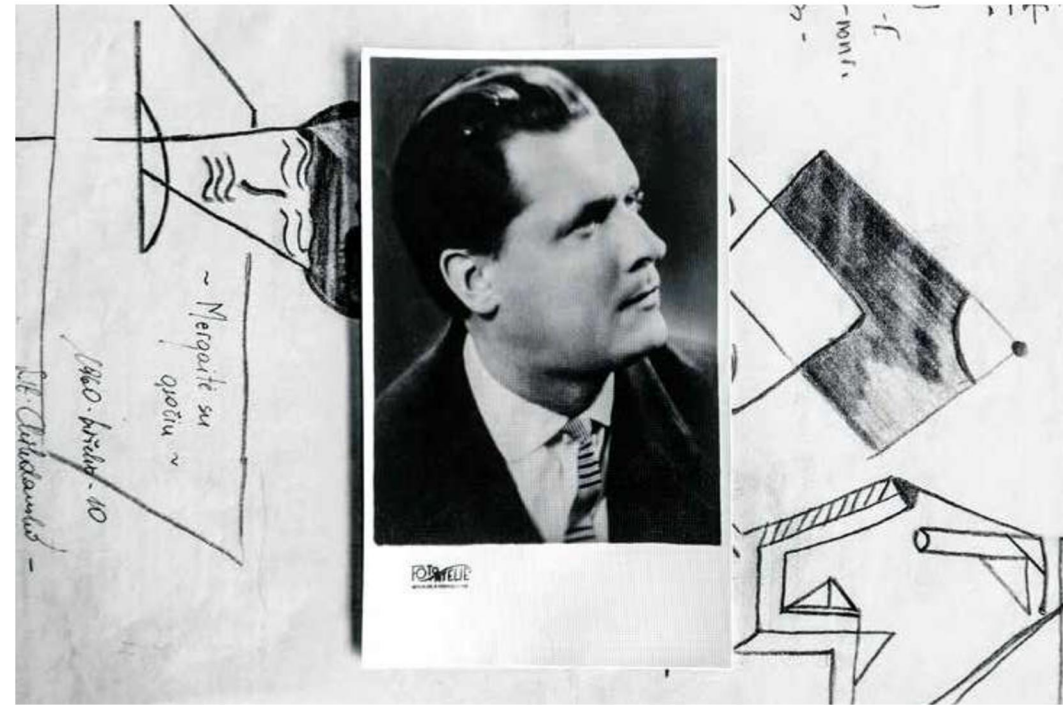
Kiekvienas, kasdien praveriantis Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnazijos duris, bent kartą yra susimąstęs apie žmogų, kurio vardą matome užrašytą aukso raidėmis šalia pagrindinio gimnazijos įėjimo. Smalsiems mokiniams įdomu, kokie šios asmenybės nuopelnai, kuomet ji susijusi su menais ir pačia menų gimnazija.

Kaip ir Mykolas Karka, Vytautas Mikalauskas ne tik pats buvo atsidavęs muzikai kaip jos kūrėjas ir atlikėjas, bet ir mokė šio meno kitus.

Kompozitorius gimė 1930 m. Panevėžyje. Baigęs tuometinę Panevėžio berniukų gimnaziją, mokslus tęsė Lietuvos valstybinėje konservatorijoje (dabar Lietuvos muzikos ir teatro akademija), 1954 m. baigė prof. Stasio Vainiūno fortepijono klasę. Po studijų Vytautas Mikalauskas grįžo į gimtąjį miestą, kur kvalifikuoti muzikos specialistai buvo labai reikalingi. Jis dirbo tuometiniame Panevėžio muzikos technikume, dėstė fortepijono, metodikos, harmonijos disciplinas, 1961–1964 m. ėjo šios ugdymo įstaigos direktoriaus pareigas.

Dirbdamas pedagogu, Vytautas Mikalauskas artimai bendradarbiavo su Juozo Miltinio teatru, kūrė muziką spektakliams. Įmtis kūrybos jį skatino ir nuolatinis darbas su mokiniais bei šiuolaikiškų kūrinių trūkumas. 1968 m., pasiryžęs antrą kartą stoti į Lietuvos valstybinę konservatoriją, būsimasis kompozitorius egzaminų vertinimo komisijai pateikė visą pluoštą kūrinių kone visiems simfoninio orkestro instrumentalistams. Vėliau spaudoje jis ne veltui buvo apibūdinamas kaip „melodijos kišenėj neieškantis“. 1973 m., baigęs prof. Eduardo Balsio vadovautas kompozicijos studijas, Vytautas Mikalauskas liko sostinėje, dirbo akomponiatoriumi Karoliniškių muzikos mokykloje, ten dėstė harmoniją, kompoziciją.

Nuo 1976 m. Vytautas Mikalauskas – Lietuvos kompozitorių sąjungos narys. Jis yra sukūręs apie 300 įvairių kūrinių, daugiausia fortepijonui ir lietuvių liaudies instrumentams bei jų ansambliams, solo ir choro dainų. Sukaupęs nemažai pedagoginio darbo patirties, jis puikiai suprato jaunojo pianisto poreikius, sugebėjimus ir

galimybes, galėjo jį tai atsižvelgti rašydamas kūrinius vaikams ir turtindamas mokomąjį repertuarą.

Už 1996–1997 m. kompozicijas liaudies instrumentams Vytautas Mikalauskas pelnė pirmąją Jono Švedo premiją. Jo kūriniai iki šiol skamba koncertuose, konkursuose ir dainų šventėse. Apie 120 maestro kūrinių įrašyta Lietuvos radijo fondams, nemažai jų išleista įvairiuose rinkiniuose, įrašyta į plokšteles. Tai kūriniai chorams, ansambliams, įvairiems atlikėjams. Vytauto Mikalausko kurta muzika skambėjo Vokietijoje, Prancūzijoje, Ispanijoje, Belgijoje, Didžiojoje Britanijoje, Australijoje, JAV, Rusijoje, Ukrainoje ir kt.

Maestro mirė 2004 m. pavasarį Vilniuje. 2006 m., sujungus Panevėžio konservatoriją su Vytauto Mikalausko pagrindine mokykla, įsteigta kompozitoriaus vardo menų gimnazija. Įkurtas mokytojų kabinetas. Vytauto Mikalausko vaikai – aktorius, režisierius Gintaras Mikalauskas ir pianistė, vargonininkė, pedagogė Daina Mikalauskaitė-Kavaliauskienė – iki šiol palaiko glaudžius ryšius su menų gimnazija.

Orkestras
36-in. reikiam.

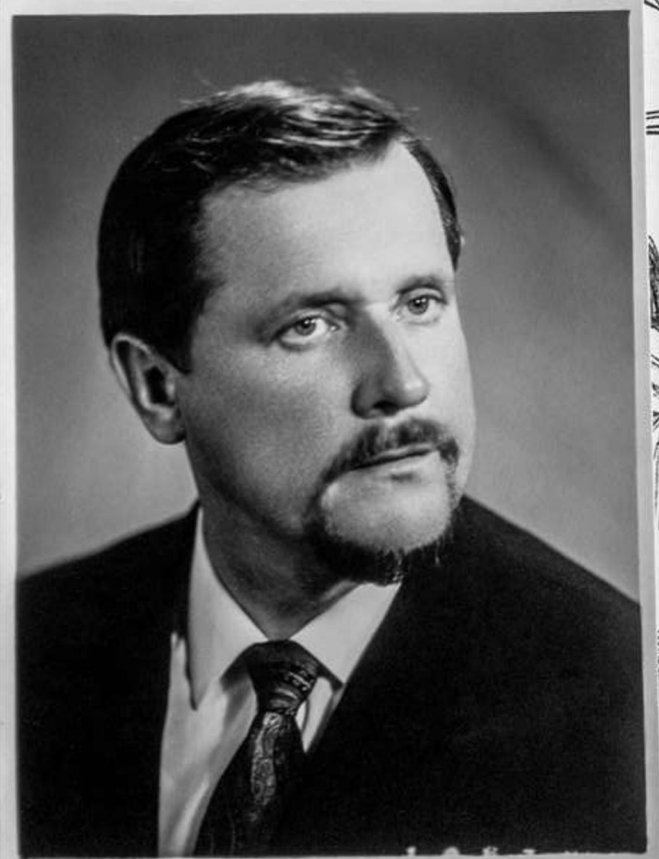

foto Ateljė
LENINIS KELNINIS Nr. 41

liudieskos
muzikos

1. Kapela - hainos - orkestras instr. orkestro dale
Repetuoras - taip pat k. ansamblio.

2. Truivori - butins, [[kas nebūtu vienoda,
taip kaip visos]]!

3. Akademinė - klonkiai k. kapela } gal surti? Ne.
Etnografinė - k.k.

- Etnometinis valandos Lini aubos
blunioje -

Fatarle

- Gedang prisirišę prie majonis.
mes nebūname esmingumas -

- Ta reikiu visas žmonių būdas
ini jos nekimai, jei nebūtu sveikis?
- Dang kas nesaloms, bit atpaėjama

- Valia yra kielurios būtybis
dvarini galia, laivas vėtrėmanis
ka nors kerti ar griauti,
dvaršlumo antspaudas būrybiu
jiga, busi iš nicho padaro
stebulius -

Širdis - ne duonos gabalas.

- Palankia vieno kailio modis
užteršti pilnai žvairausio
slyplimo laucei ir reilia
išlikti ja, vira, kad išpiltumei
Luoos modis:

"Haba-
paspaudas angulas"

Dorėti - reišlia neoplašti,
mylėti, gailėtis, džiūgauti,
qvanti
(hermonotomaj)

Menų gimnaziją baigę žymūs žmonės

Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnaziją kasmet baigia būrys talentingų jaunuolių. Vieni absolventai, įkvėpti jaunatviško maksimalizmo, pakelia sparnus į užsienį ir siekia savo tikslų ten, kiti gi lieka studijuoti gimtojoje šalyje. 2019 m. menų gimnazija minėjo 75 metų jubiliejų – tai puiki proga apžvelgti, kas iš Lietuvoje ir pasaulyje garsių menininkų ją gali vadinti pirmuoju laipteliu, siekiant muzikanto ar dailininko karjeros.

18 / 19

Tarp menų gimnazijos absolventų, kuriais galime didžiuotis, – ne viena išskili asmenybė. Tai kompozitorius, Nacionalinės premijos laureatas Bronius Kutavičius, choro dirigentas, respublikinių dainų švenčių konsultantas Jonas Kavaliauskas, kompozitorius, muzikologas ir pedagogas Vladas Švedas, chorvedys ir pedagogas Petras Vaičekonis, taip pat ilgametis Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos reprezentacinio pučiamųjų orkestro vadovas, dirigentas Algirdas Radzevičius, buvęs menų gimnazijos pedagogas ir direktorius Donatas Baltrūnas. Šią ugdymo įstaigą baigė ir Panevėžio muzikinio teatro vadovas, orkestro dirigentas Vidmantas Kapučinskas, dainininkė, vokalo pedagogė Rasa Kaušiuūtė, pianistė, vargonininkė, pedagogė Vida Prekerytė, kompozitorė Diana Čemerytė, operos solistai Vytautas Kurnickas ir Nomedas Vilkanauskaitė, LEU Muzikos katedros vedėja Asta Rauduvaitė. Tarp absolventų – ir kompozitorius, Valstybinio ansamblio „Lietuva“ meno vadovas Giedrius Svilainis, chorvedys, Lietuvos liaudies kultūros centro direktorius Saulius Liausa, chorvedys, pedagogas Katytis Barisas, choro dirigentas, dainininkas, Lietuvos muzikos ir teatro akademijos profesorius Dainius Puišys, taip pat altininkas, Valstybinio Vilniaus kvarteto artistas, Nacionalinės kultūros ir meno premijos laureatas Girdutis Jakaitis, džiaz pianistas Rimantas Bagdonas, orkestro dirigentas Remigijus Vilys, muzikologė Rima Katinaitytė.

Dainininkė, vokalo pedagogė Rasa Kaušiuūtė

Prisimenu Jono Švedo aukštesniąją muzikos mokyklą arba konservatoriją. Toks tuomet buvo šios mokyklos pavadinimas. Prisimenu nuostabius dėstytojus bei ilgas grojimo pianinu valandas (buvau labai pasinėrusi į grojimą ir net galvojau stoti į Lietuvos muzikos ir teatro akademiją (LMTA), rinktis pianisto specialybę, nes chorinis dainavimas ar chorinis dirigavimas niekada manęs iš tikrųjų netraukė, tačiau – paradoksas – šios specialybės visose mokyklose iš viso prasimokiau kone 14 metų). Ši konservatorija man buvo tramplinas į LMTA, todėl suvokiau, jog turiu daug mokytis. O tam, kad gerai išlaikčiau dirigavimo egzaminus bei įstočiau į tą pačią specialybę Vilniuje, reikėjo kažkaip pamilti dirigavimą, ką ir patarė daryti mano dabar jau amžiną atilsį tėtis.

Pamenu, diriguodavau prieš veidrodį ir verkdavau – taip man tai buvo nemėla... Bet labai stengiausi pamilti tai, ką dariau. Nuoširdžiai dėkoju labai mane palaikiusiai ir tikėjusiai dėstytojai Abromavičienei. Į LMTA pagal balus įstojau pirmu numeriu!

Prisimenu didelį eruditą, savos srities žinovą dėstytoją Januškevičių, kurio dėka klausėmės geriausių pasaulyje operų, simfonijų pavyzdžių. Jo dėka labai pamilau operą bei supratau, kad kokybiškas muzikos įrašas gali pakeisti labai daug.

Šioje mokykloje mokiausi tiek, kiek niekada nesimokiau per visą savo gyvenimą, todėl tuometinė konservatorija man asocijuojasi su visišku panirimu į muziką, pelnytu mokslukės vardu ar Geležinės ledi pravarde, kuria mane kažkada pavadino netgi gerbiamas bei mylimas dėstytojas Januškevičius. Čia atsiskleidė mano gebėjimas analizuoti muziką, man netgi buvo prognozuojama muzikologės karjera.

Tačiau nuo pat mažumės galvojau apie dainininkės karjerą. Tik kelias iki tikrosios svajonės išsipildymo buvo labai nelengvas ir vingiuotas. Jei nebūčiau apie tai galvojusi, užuot stojusi į Jono Švedo konservatoriją, būčiau palaimingai pabaigus savo mylimą vidurinę mokyklą, o po to turbūt stojusi į filologiją, nes gerai rašiau rašinėlius ir buvau tikra intravertė, kuriai stovėti ir diriguoti prieš chorą – tikra kančia.

Manau, kad kiekvienas turi savo kelią bei pasirinkimus. Tuo metu, kai aš mokiausi, galimybių buvo labai nedaug. Norėjau tapti dainininke, bet tai atrodė labai nekonkreту, o ir galimybių tai padaryti Panevėžyje buvo labai nedaug. Todėl tiesiog pasirinkau per mokslą išvažiuoti į sostinę ir turėti didesnes galimybes siekti savo tikrųjų tikslų. O kad per tai įgijau patį giliausią ir vertingiausią muzikinį išsilavinimą – didžiulis plusas.

Esu laiminga, kad tapau dainininke bei vokalo mokytoja. Bet tam, kad ja tapčiau, reikėjo šiek tiek pamiršti klasikinio bei chorinio dainavimo įgūdžius bei pradėti mokytis iš naujo. Kitaip tariant, įgijau muzikinį išsilavinimą, bet savo specialybę, iš kurios dabar gyvenu, visiškai pakeičiau.

Dabartiniams menų gimnazijos mokiniams linkiu būti savimi. Kad ir kaip banaliai skambėtų, tai tiesa. Linkiu niekada nepamiršti savo svajonių – to, kas iš tiesų jus uždega ir veda į priekį, net jei tai visai nederėtų su aplinkinių tikslais bei planais. Būkite ištikimi sau, savo tikriesiems tikslams bei svajonėms, būkite drąsūs savo pasirinkimuose!.. Juk mūsų gyvenimo tikslas – būti išsipildžiusiems ir laimingiems. Tikiu, kad tai ir yra mūsų visų tikroji misija.

Panevėžio muzikinio teatro direktorius, dirigentas Vidmantas Kapučinskas

Šioje mokykloje mokiausi 1966–1970 m. Mano prisiminimai apie šį laikotarpį – patys gražiausi ir šviesiausi. Kitaip ir negalėtų būti, juk studijų metai daugumai žmonių atrodo vieni geriausių gyvenime.

Tiesa, anuomet mokyklos paskirtis buvo visai kitokia. Tai buvo vidurinė muzikinio lavinimo mokykla, kurioje buvo ruošiami išimtinai muzikai. Į šią ugdymo įstaigą mokiniai stėjo baigę aštuonias klases, muzikos mokyklą – jie buvo labai motyvuoti. Tuo metu, skirtingai nei dabar, nebuvo tokių plačių galimybių pasirinkti, norėti ar nenorėti. Čia stėjo žmonės, kurie siekė rimtai mokytis muzikos, planavo, kur mokysis toliau. Tai pagrindinis skirtumas nuo to, kokia situacija yra dabar. Buvo labai gerų

dėstytojų – Antanas Belazaras, Jonas Alekna, Viačeslavas Ganelinas. Daug mano kurso draugų – kone visi – tapo muzikantais. Dauguma yra profesionalai.

Jaučiuosi labai laimingas, pasirinkęs muziko profesiją. Jei tai man nepatiktų, nebūčiau ir rinkęsis. Norint rinktis šį gyvenimo kelią, pradėti mokytis reikia nuo ankstyvos vaikystės, 3–4 metų, ir labai rimtai. Negali, būdamas 15 metų, staiga sugalvoti tapti profesionaliu muzikantu. Šiais laikais tik galvojama, kad tai įmanoma.

Ką patarčiau dabartiniams menų gimnazijos mokiniams? Svarbiausias dalykas – motyvacija. Jeigu jau mokiniai renkasi muziką, reikėtų ir domėtis muzika. Dabar tenka girdėti, kad, be muzikos mokyklos, vaikai dar lanko baletą, futbolo, krepšinio, rankinio, imtynių, šaškių užsiėmimus ir t. t. Tai mūsų valstybės klaida, nes tokiu atveju motyvacijos stoti į menų gimnaziją yra labai nedaug. Nereikia už tai mokėti, todėl daug kas stoja, nė nežinodami kur. Paskui kai kuriems atsibosta, po 5 ar 8 klases jie išeina, nes pritrūksta motyvacijos. Taigi, jei jaučiate, kad su muzika jums ne pakeičiui, patarčiau iškart tai mesti, ir viskas.

Pats vaikas galbūt iškart nesupras, ar tai jo vieta, bet yra pedagogų, kurie gali nukreipti tinkama linkme, pastebėti jauno žmogaus polinkius. Linkiu, kad kuo daugiau mokinių rinktųsi profesionalo kelią.

Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnazijos direktorė Emilija Kriščiūnaitė

Mokytojai ir mokiniai

Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnazija turi neeilinę, permainingą vėjų nugairintą istoriją, taip pat ji gali pasigirti gausiu būriu talentingų mokinių ir profesines aukštumas pasiekusių absolventų. Tačiau tai dar ne viskas, yra ir daugiau įdomių faktų.

Šiuo metu gimnazijoje dirba net 27 muzikos mokytojai, anuomet ir patys baigė šią mokyklą. Tai Liudmila Ratkienė, Rita Labanauskienė, Jūratė Skuodienė, Kęstutis Plančiūnas, Rimantas Baublinskas, Loreta Baublinskienė, Sigitas Jakštonis, Dalia Matulienė, Tatjana Mitkienė, Edita Sargautytė, Daiva Grincevičienė, Inga Ūsienė, Ramunė Viržonienė, Loreta Steponavičienė, Neringa Meškeliėnė, Jūratė Vilienė, Jorūnė Jakubėnienė, Marija Zinkevičiūtė, Zita Liukpetrė, Irma Paurienė, Jolanta Sriubiškytė, Arūnas Viduoelis, Ala Fetingienė, Darius Dimbelis, Saulius Buitvydas, Laimutis Raziūnas, Sandra Kriukienė.

Negana to, gimnazijoje kolegomis tapo mokytojai ir jų buvę mokiniai, taip pat pasirinkę pedagogo kelią. Tai Liudmila Golubeva ir Daiva Grincevičienė (fortepijonas), Asta Kapučinskienė ir Jolanta Sriubiškytė bei Neringa Meškeliėnė (fortepijonas), Rita Labanauskienė ir Jūratė Vilienė (fortepijonas), Steponas Duoblys ir Saulius Buitvydas (trimitas), Vladislovas Vaišvila ir jo buvusios mokinės, dabar taip pat mokytojos Daiva Laurinavičienė ir Asta Mincytė. Kas žino, gal ši graži tradicija bus tęsiama ir ateityje į gimnaziją mokyti naujosios kartos sugrįš dabartiniai mokiniai?

Tapytojas, pedagogas Vladislovas Vaišvila

Savo karjerą pradėjau nuo pedagoginio darbo. Baigiau mokytojų seminariją, Jono Švedo pedagoginę mokyklą. Mokytojo darbas man buvo labai malonus, mielas širdžiai. Per ilgus mokymo metus dirbau viską, ką reikėjo: rengiau mokymo planus, dailės programas, ruošiausi pamokoms ir jas vedžiau. O kur dar popamokinė veikla, įvairūs būreliai... Menų gimnazijoje dirbau ilgai – nuo 1973 m. Tuo metu jos pavadinimas buvo kitoks. Ir toliau būčiau dirbęs, bet amžius daro savo – man jau 88 metai.

Per visus pedagoginio darbo metus išleidau daugybę mokinių – visų nė neprisimenu. Bet kiekvieną miniu geru žodžiu. Girdėjau, kad ir mokiniai apie mane

Tapytojas, pedagogas Vladislovas Vaišvila (1933–2021 m.)

gerai atsiliepia (šypsosi). Dvi mano buvusios mokinės – Asta Mincytė ir Daiva Laurinavičienė – taip pat pasirinko mokytojo kelią. Jos grįžo į gimnaziją ir dirba joje iki šiol. Nepaprastai jomis didžiuojuosi.

Noriu duoti patarimą dabartiniams menų gimnazijos mokiniams. Jeigu jau pasirinkote specialybę, stenkitės ją išlaikyti – per pamokas įdėmiai klausykitės mokytojų, kiek galėdami gilinkitės į mokymo medžiagą ir kuo geriau baikite mokslus. Tai pagrindinis dalykas – mylėti savo pasirinktą specialybę nuo pat mažens, nuo mokyklinio suolo. Linkiu visiems sėkmės.

Kaziulių šeima

Tėvai ir vaikai

Gimnazijos mokinių sąrašė mirgančios pavardės rodo, kad leisti savo vaikus mokytis Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnazijoje kai kuriems tėvams jau tapo tradicija. Yra šeimų, kuriose net du ar trys vaikai lanko šią ugdymo įstaigą.

Viena iš tokių šeimų – Kaziuliai. Dvyniai Abigailė (smuikas) ir Jonatanas (fleita) mokslus mūsų gimnazijoje baigė 2019 m., o jūdviejų brolis Justinas dar mokosi – jis groja fortepijonu.

Kostinų šeimoje – jau dvi Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnazijos absolventės. Julija Kostina 2017 m. baigė kanklių specialybę. Vėliau ji pasirinko kompozicijos studijas Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje. Julijos sesuo Jekaterina menų gimnaziją baigė metais vėliau ir įstojo į Lietuvos muzikos ir teatro akademią studijuoti muzikologijos. O dabar menų gimnazijoje mokosi jūdviejų sesuo Anastasija. Ji groja išilgine fleita.

26 / 27

Kostinų šeima

Butkevičių šeima tris savo dukteris taip pat leido mokytis į Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnaziją. Vyresnėlė Marija mokėsi dailės, 2018 m. baigė šią specialybę ir pasirinko drabužių dizaino studijas Kauno kolegijoje. Jos sesuo Elžbieta griežia smuiku, o Salomėja yra pasirinkusi fortepijono specialybę.

Menų gimnazijoje mokosi ir mokėsi trys Šablinskių šeimos atžalos: Dominyka, Austėja ir Mikas. Dominyka 2015 m. baigė choro dirigavimo specialybę, o Austėja ir Mikas mokosi groti fortepijonu.

Čibisovų šeimoje – taip pat trys menų gimnazijos mokiniai: Aleksej Čibisov griežia smuiku, Eidmantė Vitalija Čibisova mokosi dailės, o jūdviejų sesuo Valerija Almanovaitė – pramoginio dainavimo.

Tarp gimnazijos mokinių yra ir čia dirbančių pedagogų vaikų. Fortepijono specialybę pasirinkę du mokytojos Sandros Kriukienės sūnūs Elijus ir Simonas. Mokytojos Virginijos Čimkutės-Vanagienės dukra leva gimnazijoje mokosi smuiko specialybės, o sūnus Ugnius groja trimitu. Mokytojo Alvydo Alijošaičio sūnus Tomas mokosi groti trombonu, o dukra leva mokosi violončelės specialybės.

Butkevičių šeima

Toks susidomėjimas menų gimnazija išties džiugina. Taip pat labai įdomu, dėl kokių priežasčių tėvai renkasi šią mokyklą savo vaikams. Šia tema kalbėjomės su Butkevičių šeima.

Į Panevėžio Vytauto Mikalausko gimnaziją leidote net tris savo dukras. Kas lėmė tokį pasirinkimą?

Visos trys dukros į Vytauto Mikalausko menų gimnaziją norėjo eiti pačios. Dėl vaikų apsisprendimo esame patenkinti.

Ką įvardytumėte kaip šios gimnazijos plusus, didžiausius privalumus?

Mokyklos plusai yra tai, kad vaikai gali mokytis ne tik muzikos, bet ir dailės.

Klausimas mokinėms: ar sunku mokytis šioje gimnazijoje? Su kokias iššūkiais teko susidurti?

Mokytis nėra labai sunku. Kadangi mokiniai mokosi ne tik bendrųjų dalykų, bet ir muzikos arba dailės, krūvis kiek didesnis nei kitose mokyklose, bet čia mokytis labai gera ir linksma.

Kokie jūsų ateities planai? Ar jie susiję su muzika ar dailė?

Elžbieta: Norėčiau būti pradinėjų klasių mokytoja. Manau, kad muzika padės šioje profesijoje.

Salomėja: Aš mokausi dar tik šeštoje klasėje, aiškių planų dar neturiu.

Ko palinkėtumėte menų gimnazijos bendruomenei?

Menų gimnazijos bendruomenei linkime bendrystės ir ištvėrmės!

Menų gimnazija šiandien: muzika ir dailė

Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnazijos misija – teikti pradinį, pagrindinį, vidurinį ugdymą kartu su specializuotu muzikos ar dailės ugdymu, ugdyti remiantis meno tradicijomis ir šiuolaikinės didaktikos naujovėmis įvairiapusėškai brandžias, iniciatyvias asmenybes, tautinės kultūros papročių ir tradicijų tęsėjus ir kūrėjus. Taip pat siekiama sukurti saugią, modernią, pokyčiams atvirą ugdymo(si) aplinką, įkvepiančią siekti geriausių rezultatų. Norėdami sužinoti, kaip gimnaziją vertina mokiniai, pateikėme jiems penkis klausimus:

1.

Kodėl nusprendei mokytis būtent šioje gimnazijoje?

2.

Kas menų gimnazijoje tau patinka labiausiai?

3.

Ar sieji savo ateitį su muzika / dailė?

4.

Papasakok kokią nors linksmą istoriją, nutikusią gimnazijoje.

5.

Ko palinkėtum gimnazijos bendruomenei?

Kviečiame paskaityti įdomiausius mokinių atsakymus ir pažvelgti į mokymąsi šioje gimnazijoje jų akimis.

5 klasės mokinė:

1.

Muzika mane traukia nuo mažumės. Kiek save pamenu, vis bandžiau dainuoti, kurti dainas, maigiau seno pianino, kuris buvo mūsų namuose, klavišus. Pastebėję, kad nenustoju dainuoti, tėvai mane užrašė į vaikų dainavimo pamokėles. Išgirdusi, kaip dainuoju, mokytoja pasakė, kad turiu talentą. Tai mane labai įkvėpė. Bandžiau dainuoti vis geriau ir pamilau tą jausmą, pamilau muziką! O kai jau buvo paskutiniai metai vaikų darželyje, tėvai paklausė, ar noriu toliau dainuoti ir groti. Negalvojusi atsakiau – taip. Tada ir pasirinkome šią gimnaziją.

2.

Sunku net išvardyti visus dalykus, kurie man patinka šioje gimnazijoje. Mokytojai – nuostabūs, mokiniai visada vieni kitus palaiko ir yra draugiški. Valgyklos maistas – nuostabus. Ir taip toliau. Apibūdinsiu mokyklą vienu žodžiu – IDEALI! Gimnazija tokia nuostabi, kad net sienos, atrodo, šypsoi.

3.

Ateitis bez muzikos man atrodo neįmanoma. Mane visada supa muzika, nors tėvai ir nėra muzikantai.

O kai turiu tokius nuostabius mokytojus, rodos, neįmanoma atsisakyti muzikos! Mokytojai visada siekia, kad viską išmoktume kuo geriau, kartais net pakviečia į papildomas pamokas ir viską aiškina tol, kol suprantame. Taip, mokyti muzikos tikrai sunku. Kartais net norisi pasiduoti, bet muzika daro mane laimingą ir įkvepia eiti toliau.

4.

Šį įvykį prisiminsiu visada. Kartą, gal prieš trejus metus, pamiršau užsisegti kuprinę. Ėjau gimnazijos koridoriumi ir pamačiau geriausią draugę. Aišku, apsidžiaugiau ir leidausi bėgti link jos. O tada tik pokšt, ir sėdžiu ant grindų tarp išsimėčiusių daiktų. Pro šalį ėjo nepažįstama mokytoja. Nors po dviejų minučių turėjo prasidėti pamoka, ji pasidėjo savo rankinę ir knygas ant palangės, priklaupė ir padėjo man susirinkti iš kuprinės iškritusius daiktus. Kai viską surinkome, ji melliiai pažiūrėjo į mane, nusišypsojo ir tarė: „Nebėgiok koridoriais ir kitąkart nepamiršk užsisegti kuprinės.“

5.

Gimnazijos bendruomenei linkiu niekada nenustoti spinduliuoti gerumu ir išlikti tokiai pat nuostabiai!

6 klasės mokinė:

1.

Šią gimnaziją pasirinkau, nes ji plačiai atvėrė duris siekti svajonių, paskatino pamilti meną, išreikšti tai, apie ką galvoju.

2.

Man šioje gimnazijoje patinka tai, kad kiekvienas iš mūsų vis sukuriame ką nors unikalaus ir nepaprasto. Manau, kad kiekvieną dieną kopijuojame laiptais į viršų link savo svajonių ir tikslų.

3.

Labai norėčiau savo ateitį sieti su dailė, nes per ją išreiškiu savo mintis, jausmus. Džiaugiuosi, kad čia turime pačius geriausius mokytojus, kurie leidžia mums atsiskleisti.

4.

Man labiausiai įsiminė gimnazijos 75 metų jubiliejus. Kai dar buvome pradinukai, rašėme eilėraščius, skirtus mokyklai, ir vienas iš mano eilėraščių atsidūrė proginėje knygelėje. Atsiimti tą knygelę man buvo didelė garbė, nes ne kiekvienas gali sukurti įdomų eilėraštį, kuris būtų įrašytas mokyklos istorijos puslapiuose. Šio įvykio niekada neužmiršiu – jis mane sugraudino, bet kartu paskatino daugiau kurti.

5.

Gimnazijos bendruomenei palinkėčiau kiekvieną dieną pažinti ar išgirsti ką nors naujo, suprasti ir išklausyti kitą, džiaugtis kiekviena diena, būti laimingiems, kad esame kartu kaip didelė šeima.

5 klasės mokinė:

1.

Į šią gimnaziją norėjau stoti pirmoje klasėje, bet pamiršau nuvažiuoti į stojamąjį egzaminą. Vėliau nusprendžiau stoti penktoje klasėje, nes jaučiau, kad tikrai noriu čia mokytis.

2.

Gimnazijoje man labiausiai patinka geri mokytojai ir draugiška klasė.

3.

Kol kas būtent su daine savo ateities nesieju, tačiau sieju su menu, bet būsiu tik šeštokė, tad mano nuomonė tikriausiai pasikeis dar dešimt kartų.

4.

Tai ne istorija, o juokingas pasikartojantis dalykas: kad nueitume į dailės pamoką, mums su *klasiokais* reikia lipti į penktą aukštą ir, žinoma, su sunkiomis dėžėmis ir kuprinėmis, tad paskutiniuose aukštuose visi būname nuvargę.

5.

Gimnazijos bendruomenei linkiu išlikti tokiai pat darniai ir puikiai.

9 klasės mokinė:

1.

Šioje gimnazijoje nusprendžiau mokytis, nes ji pasirodė labai erdvi, didelė. Kai pirmą kartą ten apsilankiau, apėmė jausmas, jog čia ta mokykla, kurioje tikrai norėčiau tobulinti specialybės, muzikinių dalykų, bendrųjų dalykų žinias. Čia galima mokytis aukštesniu lygiu, įgauti daugiau įgūdžių, išmokti profesionaliau groti, taip pat praplėsti savo žinias.

2.

Menų gimnazijoje man labiausiai patinka, jog visi yra draugiški, mandagūs, padeda vieni kitiems, kaip tik gali. Taip pat patinka, kad dauguma mokytojų yra draugiški ir visada padės, jei ko nors nesuprasi.

3.

Taip, ketinu sieti ateitį su muzika, nes muzika mane labai traukia, ji labai man patinka. Beklausydama

įvairios muzikos, atrodo, lyg kažką jaučiu viduje, į ją įsijaučiu ir lyg matau kiekvieno atskiro muzikos kūrinio vaizdą, t. y. ką kompozitorius norėjo šia muzika papasakoti ir atskleisti.

4.

Per gimnazijos jubiliejų mes su šeima grojome šventėje „Muzikuoju su šeima“. Buvo taip smagu, jog žmonės mus įvertino ir palaikė savo plojimais, tai labai mane nudžiugino, sužavėjo.

5.

Gimnazijos bendruomenei linkiu ir toliau būti vieningai, draugiškai, vieni kitiems padėti, su kitais labai gerai sutarti. Būkite nuoširdūs, džiuginkite kitus, niekada nepasiduokite ir drąsiai eikite į priekį.

6 klasės mokinė:

1.

Mokytis šioje gimnazijoje nusprendžiau dėl to, kad labai mėgstu piešti. Dar būdama maža labai daug piešdavau. Tai darydama galiu išreikšti savo emocijas, jausmus, pageidavimus. Todėl ir norėjau patekti į dailės klasę. Žinoma, yra ir kita priežastis – ši mokykla netoli mano namų, tad čia galiu ateiti kartu su savo geriausia drauge bei *klasioko*.

2.

Labiausiai patinka vaikai! Jie visi tokie skirtingi. Visi turi savo stilių, savo idėjų, niekas nenuvertina tavęs dėl to, kad pieši ar groji taip, kaip tu nori.

3.

Šiuo metu turiu labai daug minčių. Kartais net būna baisu, kad atėjus laikui pasirinkti, kur studijuoti, būsiu pasimetusi. Visi mano planai susiję su dailė, menu. Šiuo metu galvoju apie interjero dizainerės, aktorės, o gal net animacinių filmukų režisierės ar kūrėjos ateitį. Žinoma, bėgant metams viskas gali pasikeisti.

6 klasės mokinė:

1.

Šioje gimnazijoje pradėjau mokytis savo mamos dėka. Ji pirmoji pastebėjo mano piešimo sugebėjimus.

2.

Man šioje gimnazijoje labiausiai patinka tai, kad mokomės pagal dvi programas – pagrindinę ir papildomą (dailės arba muzikos). Tai tikrai nuostabu, ypač žinant, kad kitose mokyklose mokiniai per savaitę turi vieną dailės pamoką, o mes jų turime net vienuolika.

3.

Aš dar nežinau, ar savo ateitį siešiu su dailė, bet yra dvi sritys, kurios man labai patinka ir turi sąsa-

jų su dailė. Tai drabužių arba lauko / kiemo dizainas. Taip, jos tikrai skirtingos, bet labai įdomios ir įtraukiančios.

4.

Pamenu, kai mokiausi ketvirtoje ar penktoje klasėje, žiemą buvo gana daug lipnaus sniego. Per ilgąją pertrauką su klasės draugais išbėgome į kiemą pažaisiti. Ten buvo susirinkę tikrai daug įvairių klasių mokinių, visi žaidėme, mėtėmės sniego gniūžtėmis, šūkavome ir išnaudojome tas dvidešimt penkias minutes kitaip nei kiekvieną dieną. Buvo labai smagu.

5.

Gimnazijos bendruomenei linkiu ir toliau būti tokiais linksmi.

9 klasės mokinė:

1.

Šioje gimnazijoje nusprendžiau mokytis netikėtai. Draugai man papasakojo apie šią mokyklą (šilta aplinka, geri mokytojai), todėl ji iš karto patraukė mano dėmesį. Prieš tai mokiausi muzikos mokykloje, todėl nebuvo jokių abejonų, kurią mokyklą rinktis.

2.

Menų gimnazijoje man labiausiai patinka maloni aplinka. Mokytojai čia patys geriausi – supratingi bei draugiški. Mokiniai taip pat kitokie nei kitose mokyklose, čia gali prieiti prie bet kurio, pasikalbėti ar drąsiai paprašyti pagalbos.

3.

Ateitį planuoju sieti su dainavimu, baigusi gimnaziją noriu stoti į Los Andželo muzikos universitetą ir ten tęsti mokslus. O vėliau ketinu siekti karjeros muzikos srityje.

4.

Mokykloje mokausi pirmus metus, todėl neturiu daug istorijų, bet jau buvau spėjusi prisidirbti su draugais. Po visų įvykių mes iki dabar juokiamės iš savo prikrestų nesąmonių. Bet geriausia dalis yra slėpynės per pertraukas ar po pamokų.

5.

Gimnazijos bendruomenei linkiu išlikti tokiai pat linksmai, draugiškai bei unikaliai. Žinoma, nenusototi augti ir siekti savo tikslų.

9 klasės mokinė:

1.

Nusprendžiau mokytis šioje gimnazijoje, nes man nuo pat mažens labai patinka muzika. Lankiau muzikos mokyklą nuo 5 metų. Ir aš visą laiką žinojau, kad man muzikos gyvenime tikrai reikia ir be jos tiesiog negaliu gyventi.

2.

Vieno dalyko negalėčiau išsirinkti, bet man labai patinka, kad mokytojai yra draugiški. Jie bando bendrauti su mokiniais kaip su draugais, kad pamokose nebūtų įtampos. Labai patinka, kad šioje mokykloje turi teisę rinktis, kas tau patinka ir ko tu nori. Jeigu mokins jaučia, kad jam nepatinka groti vienu instrumentu, jis gali jį pakeisti į kitą norimą instrumentą.

3.

Taip, labai norėčiau sieti savo ateitį su muzika, nes muzikos yra labai daug, ji yra labai įvairi ir įdomi, per muziką galima perteikti emocijas.

4.

Linksmiausia būdavo pradinėse klasėse, per Kaziuoko mugę. Visų pirma, būdavo linksma, nes tą dieną nebūdavo pamokų. Taip pat galėdavai užsidirbti pinigų. Labai patiko, nes galėdavome bent trumpam laikui pabūti pardavėjais ir pardavinėti savo sukurtas prekes.

5.

Aš linkiu daug pozityvumo ir daug darbo, kuris kelia džiaugsmą.

9 klasės mokinė:

1.

Į šią gimnaziją mane nusprendė vesti tėvai, ir dėl to esu jiems dėkinga. Jie pastebėjo mano meilę menui, pomėgį piešti, išreikšti save mene, išbandyti naujas technikas, kurti įvairiausiomis priemonėmis ir nusprendė, kad ši gimnazija man geriausia. Visiškai pritariu, man čia labai patinka.

2.

Man labiausiai patinka laisvė kurti, išreikšti save, klysti, taisyti savo klaidas, būti savimi. Čia jaučiuosi galinti nebijoti, galiu įdėti dalelę savęs į kiekvieną dailės darbą. Taip pat patinka gimnazijos aplinka, mokiniai, mokytojai, bendravimas, supratingumas.

3.

Taip, turiu kelis planus, visi jie yra susiję su dailė. Man dailė labai patinka, yra labai svarbi mano gyvenimo dalis, todėl be jos neįsivaizduoju savo ateities. Manau, dirbti mėgstamą darbą yra labai svarbu.

4.

Linksmiausi ir geriausi atsiminimai šioje gimnazijoje susiję su draugais, tačiau jų tiesiog per daug, kad išsirinkčiau vieną. Pirmi prisiminimai, kurie šauna į galvą, yra meno kūrimas kartu su draugais, įvairūs lipdybos būreliai, grupinės užduotys, pagalba mokytojų. Visa tai man patys linksmiausi prisiminimai.

5.

Šios gimnazijos mokytojams ir mokiniams linkiu ir toliau likti tokiems kūrybingiems, maloniems, meniškiems. Toliau tęsti gimnazijos tradicijas, tobulėti, įterpti naujovių į mokymą.

10 klasės mokinė:

1.

Apėmė didelis noras keisti aplinką ir pažįstamą ratą. Ši mokykla suteikė tam geriausias galimybes, tai tapo mano pirmuoju pasirinkimu. Nesu vietinė, tad dėka mokytojos, kuri dirba čia, bet pas kurią taip pat teko mokytis savo miesto muzikos mokykloje, dvejonių nebeliko. Iš jos išgirdau daug gerų žodžių apie menų gimnaziją, dėl to visu šimtu procentų pasiryžau mokytis čia.

2.

Labiausiai man patinka gimnazijos bendrabutis ir valgykla. O jeigu rimčiau – atmosfera, nes dėl muzikos su klasės draugais ir kitais mokiniais turime daug bendro. Pavyksta rasti kalbą su visais. Jautiesi savas. Būdamas naujokas gali užduoti klausimų ar prašyti patarimo kiekvieno mokinio ar mokytojo.

3.

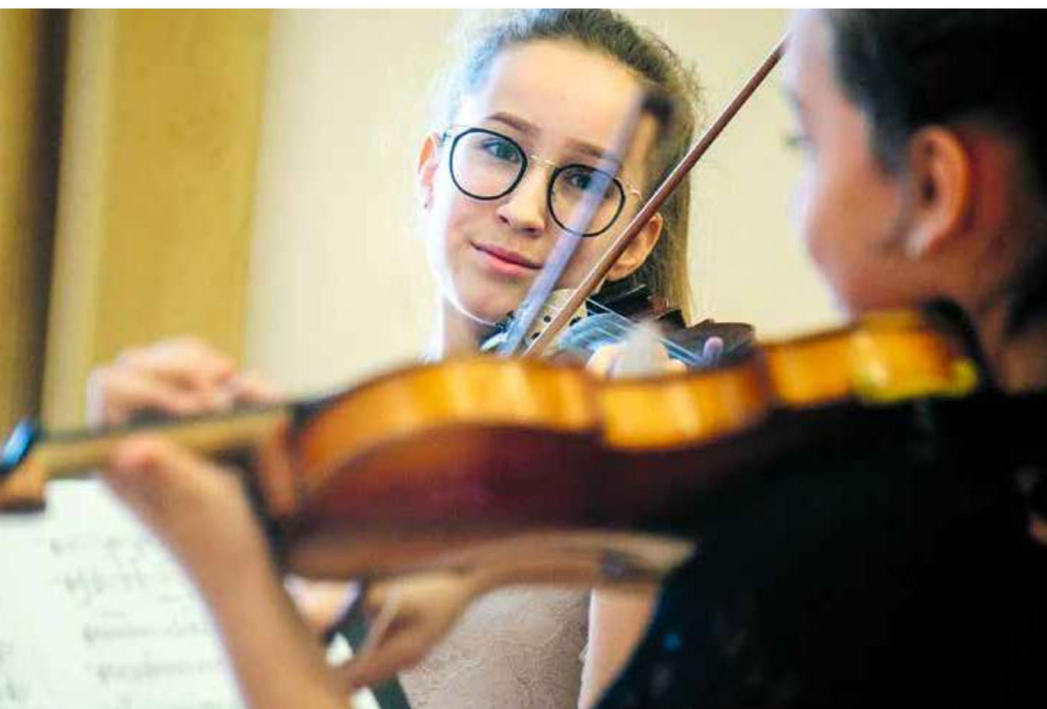
Ateitį sieju su verslu, tačiau muzika visada liks širdžiai mielas hobis.

4.

Sudėtinga įvardyti vieną istoriją, tačiau jei nežinojote, mūsų mokytojų ištariamoms frazėms vertos knygų tomų. Specialybės mokytojai turi geriausią humoro jausmą. Jie galėtų ir mus mokyti, ir dirbti komikais. Ne tik mokytojai tokie šmaikštūs, personalo darbuotojai taip pat. Omenyje turiu mokyklos prižiūrėtojus, buhalterę, Birutę ir bendrabučio auklėtojas.

5.

Gimnazijai linkiu dar didesnės ir vis klestinčios bendruomenės, dar garsesnio vardo Lietuvoje, šaunių pedagogų ir talentingų mokinių.

10 klasės mokinė:

1.
Mano kelias į šią gimnaziją buvo kiek netikėtas, bet užtikrintas. Augau meno apsuptyje – liaudies šokių vakaronės, muzikos festivaliai, opera, baletas, dailės parodos... Taip pat mane muzikai augino ir Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnazijai paruošė Nacionalinė Mikalojaus Konstantino Čiurlionio menų mokykla. Ten buvo mano patys pirmieji žingsniai muzikoje. Būdama šešerių metų persikrausčiau gyventi į Panevėžį, o kadangi nuo meno, kuris yra žmogaus viduje, nepabėgsi, atsiradau čia – Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnazijoje.

2.
Man šioje gimnazijoje labiausiai patinka tai, kad kiekviena vieta, kur beeisi, alsuoja menu.

3.
Tikrai taip, savo ateitį planuoju sieti su muzika.

4.
Greičiausiai viena iš linksmiausių akimirų buvo gimnazijos 75 metų jubiliejaus proga paruoštos istorinės apybraižos „Penklinės ant vyniojamojo popieriaus“ pristatymui skirtas renginys.

5.
Aš linkiu niekada nenustoti alsuoti menu.

Išklausius esamų ir buvusių menų gimnazijos mokinių prisiminimus ir įspūdžius, aišku viena – čia mokytis gera ir malonu, vaikai patenkinti gimnazijos atmosfera ir pedagogų darbu. Būna tikėtis, kad visi knygoje išrašyti palinkėjimai laikui bėgant išsipildys – mūsų bendruomenė ir toliau bus tokia vieninga, klestės ir plėsis, o mūsų alsuojančios gimnazijos sienos šypsosis, į platų pasaulį išlydėdamos jaunuosius muzikos ir dailės virtuozus.

SUMMARY

Panevezys Vytautas Mikalauskas Art Gymnasium is a contemporary, open to novelties educational institution, which educates children gifted in art. School's mission is to provide primary, basic, secondary education alongside with specialized teaching of music and art, as well as to offer education based on art traditions and contemporary didactic novelties to educate profound, pro-active personalities, followers and creators of national culture and traditions. Schoolchildren are provided with possibilities to develop their abilities and to reveal themselves. Competent educators work at the Gymnasium. It is equipped with all necessary tools and instruments, different contests and exhibitions are organized there.

The Art Gymnasium has an extraordinary history. Since its foundation it has experienced frequent changes. The name, address, status of the establishment have been changed more than once. One important event was followed by another one. During all this period there were even 7 principals: Mykolas Karka (1944–1948), Antanas Belazaras (1949–1950, 1964–1969), Justas Armalis (1951–1961), Vytautas Mikalauskas (1961–1964) Albertas Valančius (1969–1993) Donatas Kazimieras Baltrūnas (1993–2006), Emilija Kriščiūnaitė (2006 until now).

54 / 55

Every year a group of talented young people finish Panevezys Vytautas Mikalauskas Art Gymnasium. We can be proud of its graduates: composers, conductors, musicologists, singers, winners of National Awards, teachers. Moreover, teachers and their former students who also have chosen teaching as a profession have become colleagues working together at the Gymnasium.

It has become a tradition that in some families 2 or 3 children choose to study at the Gymnasium. Some have chosen this institution themselves, following their friends' or teachers' advice, others have been influenced by parents. Children of the School's teachers are among the schoolchildren as well. According to the survey results, children love studying here: they admire friendly teachers, cosy and inspiring environment of the Gymnasium, interesting lessons and most importantly, a chance to express their thoughts, feelings and attitudes through art.

Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnazija

Nemuno g. 8, Panevėžys

Tel. 8 45 586579

www.menumokykla.panevezys.lm.lt

menumokykla@gmail.com

Sudarytoja Daiva Tankūnaitė

Nuotraukos: Andrius Repšys,

Panevėžio kraštotyros muziejaus fondai

Tekstas: Gelmina Liepytė-Šimonienė

Dizainerė Ramybė Glinskytė

Spaustuvė „Petro ofsetas“

Leidėjas Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnazija

© Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnazija

© Andrius Repšys